

Biblická hodina – 09.01.2025

Suspírium: „Pamätaj na celú cestu, ktorou Ťa tých štyridsať rokov Hospodin, tvoj Boh, viedol po púšti, aby Ťa pokoril a vyskúšal a poznal, čo je v tvojom srdci, či budeš zachovávať jeho príkazy, alebo nie.“ (VMojž 8,2) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 119: 41-44. verše: „Po spáse moja duša túži len...“

Modlitba: Chceme hľadiť na Teba, Ježiš, aby sme si už nič nenárokovali, čo nám patrí. Chceme hľadiť na Teba, Ježiš, aby sme Tvoje telo znova a znova neukrižovali, tým, že Tvoju osobu budeme využívať vo svoj prospech. Kategoricky odmietni dnes všetko, Pane náš, čím sme. Kategoricky odmietni dnes našu samospravodlivosť, aby sme pochopili, že my môžeme len prehrať, ak sa zahľadíme do seba, pretože najväčšie bohatstvo v našom živote je poznať Ťa ako Spasiteľa a Vykupiteľa našich životov. Príď a občerstvi našu hladnú a chladnú dušu svojim Slovom a Duchom Svätým obviaž naše vnútorné rany, aby sa skrze Tvojej služby úplne zahojili. Na našej prvej biblickej hodine v Novom roku priviň nás k Sebe ako Tvoje spoločenstvo a obdar nás Tvojou prítomnosťou. Tvoju vernosť nám preukáž po celý čas, aby sme videli všetko, čo sme získali v Ježišovi, čo pochádza od Teba. Pre Jeho osobu požehnaj nás a zveľaďuj Tvoj ľud, ktorý si vyvolil. Pre Jeho sväté meno, vypočuj našu modlitbu. Amen.

Biblický text: Piata Kniha Mojžišova 5. kapitola, 22-33. veršov: „*Tieto slová povedal Hospodin mohutným hlasom celému vášmu zhromaždeniu na vrchu zo stredu ohňa, oblaku i mrákavy a nič nepridal. Napísal ich na dve kamenné tabule a tie dal mne. Keď ste počuli hlas zo stredu tmy, zatiaľ čo vrch blčal ohňom, pristúpili ku mne všetci náčelníci vašich kmeňov i vaši starší a povedali ste: ‚Hospodin, náš Boh, ukázal svoju slávu a svoju veľkosť. Počuli sme jeho hlas zo stredu ohňa. Dnes sme videli, že Boh môže hovoriť s človekom a ten ostáva nažive. Prečo by sme mali teraz pomrieť? Veď nás strávi tento veľký oheň. Ak budeme ďalej počúvať hlas Hospodina, nášho Boha, zomrieme. Počul azda niekto hlas živého Boha hovoriaceho zo stredu ohňa, ako ho počujeme my, a ostal nažive? Priblíž sa k nemu ty a vypočuj všetko, čo bude hovoriť Hospodin, náš Boh. Ty nám potom vyrozprávaš všetko, čo ti povie Hospodin, náš Boh, a to si vypočujeme a splníme.‘ Hospodin vypočul hlas vašich slov, keď ste sa zhovárali so mnou. Hospodin mi povedal: ‚Počul som slová tohto ľudu, keď sa s tebou zhovárali. Povedali to správne. Kto im to vnukol? Kiežby mali vždy také srdce, aby sa ma báli a zachovávali všetky moje príkazy po všetky dni, aby sa navždy dobre vodilo im a ich deťom! Choď a povedz im: »Vráťte sa do svojich stanov!« Ty však stoj tu pri mne a ja ti oznámim všetky prikázania, ustanovenia a právne predpisy, ktoré ich budeš učiť, aby ich zachovávali v krajine, ktorú im dávam do*

vlastníctva. Dbajte o to, aby ste zachovávali, čo vám prikázal Hospodin, váš Boh. Neodchýľte sa ani napravo, ani naľavo! Vo všetkom sa pridržajte cesty, ktorou vám Hospodin, váš Boh, prikázal ísť, aby ste zostali nažive, dobre sa vám vodilo a dlho ste žili v krajine, ktorú máte obsadiť.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Potom, čo Mojžiš prijal Desatoro na Horebe, musel sa stať autentickým sprostredkovateľom Pánovho slova, ktorý zjavenú pravdu okamžite odovzdával ďalej. Dostal právo pozorne počúvať Božie Slovo a potom ho verne rozprávať ľudu Božiemu. Ten, kto zdieľal pravdu, ju musí odovzdávať aj ďalej. V istom zmysle je učenie tohto úryvku detailnejším vysvetlením prvých dvoch prikázaní. Učíme sa všetko o jedinečnom a horlivo milujúcom Bohu Izraela, zatiaľ čo Boží ľud sa učí rešpektovať a báť sa jediného Pána v našom čítanom oddieli. Cti svojho Pána! Len čo Izraeliti prekročili Jordán, putujúci ľudia sa čoskoro dostali do úzkeho kontaktu s kultúrou a životným štýlom, ktorý ctí množstvo pohanských bohov. Na druhej strane Židia museli od samého začiatku vedieť, že musia rešpektovať Pána ako jediného pravého Boha, Ktorý má výhradný nárok na ich uctievanie a vernosť. Na rozdiel od svojich susedov sa Židia neboja Pána pre množstvo obetí, ktoré prinášajú, ale pre poslušnosť voči Pánovi. Ľudia počujú a vidia tieto dve súvisiace požiadavky. Pán je rešpektovaný a obávajú sa Jeho prítomnosti. Boh sa rozhodol, že Jeho svätú a spravodlivú prítomnosť budú sprevádzať úctyhodné fyzické javy, ktoré presvedčia ľudí bez akýchkoľvek pochybností o Jeho blízkosti, veľkosti a sláve. Židia potrebovali vonkajšie, viditeľné znamenie, ktoré by dokázalo, že k nim hovorí sám Boh a na čo jedinou primeranou reakciou ľudí mohol byť strach a úcta. Boh sa zjavil priamo z ohňa, zjavuje sa v oblaku – viditeľné dramatické znaky autoritatívneho hlasu Jeho bezprostrednej prítomnosti, Jeho svätého charakteru a Jeho nevyspytateľných zámerov. Nejasnosť naznačuje, že o Bohu nevieme všetko, Jeho myšlienky ďaleko presahujú naše (Iz 55,8-9). Navyše sa Boh zjavil svojou nesmiernou mocou na hore Sinaj, aby nielen demonštroval svoju svätosť, ale aj povzbudil svoj ľud: *„Nebojte sa, veď Boh vás prišiel skúšať, aby ste sa ho báli a nehrešili.“ (II Mojž 20,20)* Správna miera strachu a rešpektu nás chráni pred zlým budovaním silného predmostia v našich životoch. Tí, ktorí uctievajú Boha, sa chvejú pri myšlienke, že Ho zarmútia. Naša duchovná otužilosť by bola veľmi obohatená, keby sme si viac uvedomovali Božiu svätosť a veľkosť. Nesmieme zabúdať, že neúcta je neposlušnosť voči Jeho osobe. Ak nám Boh prikazuje, aby sme sa Ho báli, potom Ho musíme poslúchnuť. V tejto veci človek len zriedka nájde rovnováhu, ale štúdium Písma zjavne pomáha. Musí existovať určitá rovnováha medzi zbabelým strachom – ktorý zväčšuje Božiu „inakosť“ natolko, že sa Pán stáva vzdialeným, neprístupným – a druhým je omyl, a to urážlivá ľahostajnosť a ľahkovážnosť alebo bezprostrednosť potľapkania po pleciach. Anglický teológ Julian z Norwich

z 15. storočia zdôrazňoval zachovanie správnej rovnováhy v našom prístupe k Bohu: „*Náš ctihodný Pán chce, aby sme sa s Ním cítili ako doma tak, ako si to srdce dokáže predstaviť. Dbajme na to, aby sme túto vzácnu domovú príslušnosť považovali za nesamozrejmosť a nezabudli na úctu voči Pánu domu.*“ Preto treba Boha milovať a rešpektovať zároveň. Židia môžu prejavíť úctu k Pánovi aj svojou poslušnosťou. Táto pravda bola vyslovená aj vtedy, keď im Pán s neomylnou jasnosťou povedal, že nestačí počúvať, zachovávať, opatrovať a učiť Jeho Slovo, ale ho treba aj poslúchať. Ľud prisľúbil Mojžišovi, že *„to si vypočujeme a splníme.“* (VMojž 5,27) Ale Boh videl ich zradné srdce, ich svojvôľu a ich povahu náchylnú k nevere: *„Kiežby mali vždy také srdce, aby sa ma báli a zachovávali všetky moje príkazy po všetky dni, ...“* (VMojž 5,29) Prostredníctvom Mojžiša boli opakovane povzbudzovaní, aby robili to, čo im Pán prikázal. Päťdesiatkrát sa v tejto knihe vyskytuje prikázanie, že musia robiť to, čo hovorí Hospodin. V tomto verši Pán sľubuje, že v prípade ochotnej odpovede na Jeho Slovo sa bude neustále starať o všetky potreby ľudí. Ďalšou kľúčovou, opakujúcou sa témou knihy je Božia štedrosť, ktorá sa často spomína spolu s ľudskou poslušnosťou: *„aby sa navždy dobre vodilo im a ich deťom!“* (VMojž 5,29) *„...aby ste zostali nažive, dobre sa vám vodilo a dlho ste žili v krajine, ktorú máte obsadiť.“* (VMojž 5,33) Tieto riadky povzbudzujú putujúcich Židov, aby vedeli, že ich jediný Boh sa postará o ich materiálne a duchovné potreby, nie krutí kanaánski bohovia poľnohospodárstva a plodnosti, s ktorými sa čoskoro stretnú pri vstupe do tejto krajiny. Pán je štedrý darca, ale odopiera dary, ak Ho nectia svojím uctievaním a poslušnosťou. Takéto sľuby neznamenajú, že ak sa budeme Boha báť a poslúchať ho, vždy dostaneme všetko, čo chceme – nič také neexistuje. Takýto výchovný štýl „povedz mi, čo to je a dostaneš to“ je štýlom výchovy dnešných rodičov. Pán formuje Božie deti inak. Nevyberajme si zo Svätého Písma slová, ktoré sa nám hodia a zahrejú na srdci, ale pozrime sa na zázraky cez najúplnejší dar Pána. Je nepravdepodobné, že by si niekto mohol viac vážiť Boha ako Ježiš, napriek tomu si len veľmi málo nárokoval pred vlastným Otcom podľa Písem: *„Ježiš v dňoch svojho pozemského života mocným hlasom a so slzami prednášal modlitby a prosby tomu, ktorý ho mohol zachrániť pred smrťou, a bol vypočutý pre svoju bohabojnosť. A hoci bol Synom, vo svojom utrpení sa naučil poslušnosti, a keď dosiahol dokonalosť, stal sa pôvodcom večnej spásy pre všetkých, čo ho poslúchajú, keď ho Boh vyhlásil za veľkňaza na spôsob Melchisedeka.“* (Žid 5,7-10) Peter aj Pavol sa určite báli Boha (viď. IIK 7,1; IPt 1,17) a neoplývali hmotnými statkami. Úcta Hospodina a poslušnosť voči Pánovi nám nemusia zabezpečiť materiálne blaho, ale je isté, že vždy poslúžia nášmu duchovnému bohatstvu. Nestaneme sa majetnými, pretože si Ho ctíme, ale určite sa staneme bohatšími v Jeho mene.

Biblický text: Evanjelium podľa Lukáša 3. kapitola 21-38.veršov: *„Keď sa všetok ľud dával krstiť a keď už bol pokrstený aj Ježiš, ktorý sa modlil, otvorilo sa nebo a Duch Svätý zostúpil na neho v telesnej podobe ako holubica. Z neba zaznel hlas: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“ Keď Ježiš začal účinkovať, mal asi tridsať rokov. Nazdávali sa, že je synom Jozefa. Jeho predkami boli: Heli, Matat, Lévi, Melchi, Jannai, Jozef, Matatiáš, Amos, Naum, Hesli, Nagge, Mahat, Matatiáš, Semein, Jozech, Joda, Joanan, Resa, Zerubbábel, Šealtiel, Neri, Melchi, Addi, Kosam, Elmadam, Ér, Jesus, Eliezer, Jorim, Matat, Lévi, Simeon, Júda, Jozef, Jonam, Eliakim, Melea, Mena, Matat, Náatan, Dávid, Izaj, Obéd, Boaz, Salmón, Nachšón, Amminadáb, Admin, Arni, Checrón, Perc, Júda, Jákob, Izák, Abrahám, Terach, Nachór, Serúg, Reu, Peleg, Éber, Šelach, Kainam, Arpachšad, Šém, Noach, Lemech, Matuzalem, Henoch, Jered, Mahalalel, Kénan, Enóš, Šét, Adam. Ten bol od Boha.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Spasiteľ prišiel. Dá sa pokrstiť spolu s ostatnými vo vode Jordána. Nie pre a za odpustenie hriechov, ale pre naplnenie Pánovej vôle. Evanjelistu Lukáš venuje Ježišovmu krstu, respektíve jeho ponoreniu do vody, iba dva verše. Správa uvádza dve podmienky, na základe ktorých platí, že On je Jediný, Syn Boží vo všetkých ohľadoch. Lukáš Jána Krstiteľa nemenuje, no ani to nemieni tajiť, no nie preto ho zaujíma tento Hospodinov skutok. Presúva ťažisko udalostí z ľudského aktéra na Božie potvrdenie a svedectvo. Stredobodom záujmu u Lukáša je nebeský Otec. Ježiš je pokrstený a modlí sa. Medzi ďalšími tisíckami pokrstených je zatiaľ iba jeden človek navyše. Ale Otec nebeský prehovorí. Otec vyhlasuje a ukazuje dokonalú jedinečnosť nášho Pána Ježiša: *„...otvorilo sa nebo a Duch Svätý zostúpil na neho v telesnej podobe ako holubica. Z neba zaznel hlas: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“*

Slovo Božie dosvedčuje, že iba tri Sväté Osoby môžu naplniť našu víziu spásy svojím jedinečnou Božou slávou. Znak otvoreného neba sú požehnaním. Tu čítame o prvom zoslaní Ducha Svätého, ktoré je spečatené jasným hlasom Otca. Obaja sú orientovaní na Krista. Duch Svätý naňho zostúpil v podobe holubice. Prečo ako holubica? Možno jej význam mal pripomenúť Noachovu holubicu, ktorú *„no keď nenašla miesto, kde by jej noha spočinula, vrátila sa k nemu do korábu. Na celej zemi bola ešte voda.“ (IMojž 8,9a)* Ježiš je patričné miesto pre Ducha Svätého na tomto mieste. Jeho noha spočinula na zemi vo forme holubice. Otec sa teší zo Syna s úplnou spokojnosťou, ako zároveň vyhlásil hlas z neba. Lukáš dokazuje, že Duch Svätý zostúpil viditeľným spôsobom. Toto všetko videl Ján Krstiteľ, keď o tom svedčil: *„A Ján svedčil: „Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočíval na ňom. Ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstiť vodou, mi povedal: „Na koho uvidíš zostupovať Ducha a*

spočívať na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým.' A ja som videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn.“ (Jn 1,32-34)

Zjavenie najsvätejšej Trojice je zjavným činom. Otvorená obloha je realitou. Ukážka pod holým nebom a demonštrácia otvoreného neba. Je to vznešené Božie znamenie vo svojej majestátnej jednoduchosti a vyjadruje úžasne krásny vzťah troch osôb Najsvätejšej Trojice. Bol Božím Synom, ale Lukáš dôkladne a podrobne prebádal, ako vždy, aby zachoval rovnováhu pravdy, zahrňa aj rodokmeň Krista, ukazujúc, že On je Adam, a toto bol od Boha. To znamená, že On bol Božím Synom a Adam bol taktiež Božím Synom. Ježiš bol a je skutočná živá osoba. Boh a človek: jedno bez druhého neexistovalo, len obaja spolu. Skutočný človek, ale nie len človek. Lukáš však dáva najavo, že v istom zmysle je rovnaký ako všetci ostatní ľudia.

Celkový zoznam mien v Lukášovom rodokmeni, ktorý zahrňuje 77 mien, sa samozrejme nesmie chápať ako presný historický záznam. Je kompletný Ježišov rodokmeň, ktorý siaha až k úplnému počiatku. Ježiš je Božím Synom, ale i Jozefovým. Lukáš upiera pohľad na celý sled ľudského pokolenia späť až k Adamovi, ktorého stvoril Boh. Adama stvoril Hospodin a teraz Ježiša posielal k ľudu, aby znovuzrodil celý Izrael i pohanov. Ježiš presiahne dejiny. V 77 menách je obsiahnutý historický sled celého ľudstva. Pri pohľade na celé ľudstvo nestradá však Lukáš zreteľ celého Izraela. Celý Izrael a celý svet v spojitosti. Zoznam generácií cez Zerubabela, Dávida, Abraháma k Adamovi a Bohu je znakom lásky Hospodinovej, ktorý nie je verný iba voči vlastnému domu, ale celému svetu. Abrahám a jeho potomstvo bolo zachránené a Jemu dané zasľúbenie sa naplnilo: *„Ujal sa Izraela, svojho služobníka, lebo pamätá na milosrdenstvo, ako sľúbil našim otcom: Abrahámovi a jeho potomstvu naveky.“ Preukázal milosrdenstvo našim otcom a rozpamätal sa na svoju svätú zmluvu, na prísahu, ktorou sa zaviazal nášmu otcovi Abrahámovi; umožní nám, aby sme po vyslobodení z rúk nepriateľov slúžili mu bez strachu... (Lk 1,54-55.72-73)*

Ježiš je taktiež Dávidov potomok. Pochádza z rodu Dávidovho, veď Jozef z domu Dávida bol jeho pozemským otcom. (viď. Lk 1,27) Ježiš je ako vládár, kráľ Dávid: *„On bude veľký. Bude sa volať synom Najvyššieho a Pán, Boh, mu dá trón jeho otca Dávida. Bude kraľovať nad Jákobovým domom naveky a jeho kráľovstvu nebude konca.“* To je teda Izrael. Univerzalitu predstavuje Abrahám.

Teda 77 predchodcov poukazuje na celistvosť zeme, ktorá je plná Pánovej slávy. Teda 77 predchodcov poukazuje na Božie vedenie: 3x7 generácií od Adama po Abraháma, 2x7 generácií od Abraháma po Dávida, 3x7 generácií od babylonského zajatia po Ježiša. História spásy je obsiahnutá v Lukášovom evanjeliu. Ježišova verejná činnosť, ktorá je krtom započatá, je prepojená s minulosťou. Táto história má svoj počiatok nielen v Izraeli, ale i vo stvorení prvého človeka, a ten má pôvod u Boha. Boží zámer milosti je započatý. Boh sa

nám zjavuje i svoju vôľu predostrie, aby každý vedel, inakosť Ježiša je dôležitým aspektom celej zeme. Boh miluje celý svet, a to v Ježišovi Kristovi.

Ako to je teda? Ježiš je človek alebo Boh? Ježiš je Boh alebo človek? Aj-aj. Kristus je pravý človek a aj pravý Boh, ktorý nám je daný pre naše vykúpenie a spasenie. Vchádza do dejín. Zapisuje sa do dejín tak, že vryje Božiu milosť do našich srdc. On, ktorý nás miloval prvý, je a zostane pôvodcom a završovateľom našej viery.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „A predsa vám píšem nové prikázanie, ktoré je pravdivé v ňom aj vo vás, lebo tma ustupuje a žiari už pravé svetlo.“ (1Jn 2,8) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 513: „Pane, dobrý Priateľ detí,...“

Sila lásky (príbeh)

Boli ťažké časy. Ľudia v dedine žili poväčšine „z ruky do úst.“ Len málo bolo bohatých. Ostatní boli veľmi skúšaní ťažkosťami, neúrodou, ťažkými prácami na poli. Na poslednej, najmensej ulici dediny, stáli tri domy. Ich majitelia, ako väčšina obyvateľov dediny, boli roľníci. Aj na nich doliehala ťažkosť každodenného života. Niektorí obyvatelia začali reptáť proti Bohu, že ich tak trápi biedou. Aj roľníci na poslednej ulici reptali a sťažovali sa. Ten z prvého domu, a ten z tretieho domu poslednej ulice v dedine. Ale ten z prostredného domu nie. Volal sa Ján. Hovoril každému: „Len verte Bohu. A modlite sa. Nerepcíte. Je to len skúška. Boh je dobrý...“ A tak podobne povzbudzoval ľudí v dedine. Aj svojich nespokojných susedov napomínal, aby nereptali a boli trpezliví. Lenže jeho susedom sa to nepáčilo. Jedného večera, keď sa Jánovi susedia stretli v krčme, začali zle hovoriť o Jánovi. Pre jeho vieru a dôveru k Bohu. Nepáčilo sa im ani to, že napomínal, a často, aj ich. Oni ho len vysmievali, a hovorili: „Nechaj nás. Boh sa o nás nepostará. Tie skúšky sú veľmi ťažké. Kto to má vydržať? Čo s toho máš, že Bohu veríš?“ A tak podobne nadávali na Boha aj na ich suseda Jána. Alkohol od krčmára potom len zvýšil ich trúfalosť. Povedali si: „Však my tomu Jánovi ukážeme ! ...“ Dohodli sa spolu na pláne, ako sa Jánovi pomstia, aby ho umlčali. Jedného dňa sa Ján ráno

zobudil, a keď vyšiel na dvor, a zavial od ulice vietor, pocítil v ovzduší silný zápach maštalného hnoja. Vyšiel na ulicu, a zarazil sa. Na priestranstve pred jeho domom bola veľká, preveľká kopa maštalného hnoja. Vedľa nej stáli Jánovi susedia, a vysmievali sa Jánovi: „Tak vidíš. To máš za to, že všade kážeš o Bohu, a o trpezlivosti v ťažkostiach. Kde je tvoj Boh? Ako mohol toto dopustiť? Myslíš, že ťa má rád?..“ Takto a podobne sa Jánovi vysmievali. Ján zronený nepovedal nič, a vošiel do domu. Keďže to so svojou vierou myslel vážne, začal sa modliť: „Pane, Ty vidíš všetko, Ty vieš, čo sa mi teraz stalo. Ja som Ťa obhajoval, a teraz toto. Taká hanba! Čo mám teraz robiť?“ Chvíľu sa modlil. Potom začal uvažovať: „Čo hovorí Ježiš v Písme? Miluj Pána Boha svojho z celej sily svojej, z celého srdca svojho, z celej mysle svojej, z celej svojej duše. A miluj blížneho svojho ako seba samého.“ Spomenul si na Ježiša, keď sa mu vysmievali, keď ho bičovali, keď niesol kríž, keď bol ukrižovaný. Rozhodol sa Ján, že svoju potupu obetuje na slávu Božiu a na spásu ľudí a za svojich nepriateľov. Vtedy mu Ježiš v srdci povedal: „Zober ten hnoj z pred svojho domu, a rozháď ho na svojom poli a vo svojej záhrade.“ Ján dôveroval Bohu, a aj keď táto požiadavka nebola ľahká, predsa počúvol. Ešte ten deň zobral voz a vidly, a celú kopa maštalného hnoja rozvozil na svojom poli a vo svojej ovocnej záhrade. Bola jeseň, a Ján za istý čas potom svoje pole pooral. Zasiaľ oziminy, a začal si pripravovať náradie na jar. Pre prácu na poli aj v záhrade. Jeho susedia zatiaľ po celej dedine roznášali: „Pozrite na Jána! Mal kopa hnoja pred domom. Tak mu treba! Zaslúžil si to! Každého poučoval o trpezlivosti a takto dopadol! Ako ho Ten Boh ochránil?“ Ján tým trpel. Nebolo mu to jedno. Ťažké časy, bieda, a ešte aj toto. Hanba na celú dedinu. Bola to ťažká skúška pre Jána. Skúška, či vydrží, a bude Bohu dôverovať aj tak. A Ján sa začal modliť: „Pane Bože, Ty ma zase skúšaš. To je veľmi ťažké, daj mi silu. Pomôž...“ Vtedy mu Ježiš znova v srdci povedal: „Ty si len pekne plň povinnosti tvojho stavu, obrábaj svoje pole a záhradu, kam som Ti povedal, že máš ten hnoj odniesť.“ Ján stále dôveroval Bohu, a aj keď mu bolo ťažko, predsa sa trpezlivo pripravoval na ďalší poľnohospodársky rok. Prešli sviatky, snehy sa roztopili, a roľníci zase vyšli do polí. Aj Ján vyšiel na svoje pole ho skontrolovať. Bola skorá jar, a tak ešte nebolo veľmi možné posúdiť budúcu úrodu. Ovocná záhrada zakvitla. Usilovné včely robili svoju prácu. Blížilo sa leto a čas žatvy. Od zimy bolo veľmi vhodné počasie pre prírodu, a tak sa úroda javila veľmi dobrá. A tak sa aj stalo. Ján zobral takú úrodu, akú ešte v živote jeho pole neprinieslo. Aj v záhrade bolo ovocia neúrekom, ako ešte snáď nikdy

v Jánovom živote. Zato jeho susedia mali úrodu veľmi malú. Keď videli, že Ján mal bohatú úrodu, zahanbili sa. Prešiel čas, a na dedinu udrela znova bieda. Aj Jánovi susedia treli biedu. Spomenuli si, že Ján mal bohatú úrodu. Išli teda za Jánom a prosili : „Ján, odpusť, že sme Ti dali tú kopu hnoja pred dom, a urobili ti takú hanbu. Mali sme malú úrodu, a teraz hladujeme. Pomôž nám!“ Ján sa na nich pozrel, a povedal: „Pomodlime sa spolu a poprosme Boha, aby odpustil nespokojnosť a reptanie! Ja porozmýšľam, a vy prídite zajtra, potom vám poviem.“ Tak sa aj stalo. Jánovi susedia sa spolu s Jánom pomodlili a išli domov. Ján sa ešte večer modlil : „Pane Bože, Ty si videl, že čo mi urobili títo moji susedia. A teraz prosia o pomoc. Čo mám robiť?“ Znova v srdci mu Ježiš povedal: „Požehnal som tvoje pole. Tvoju záhradu. Máš plnú komoru z úrody, ktorú som ti doprial, keď si ma počúvol, a dal si ten hnoj na svoje pole a do svojej záhrady. Obetoval si tú hanbu na Moju slávu a na spásu ľudí. Dobre si urobil, a teraz ti hovorím , aby si im z tej úrody dal polovicu. Aj tak ti zostane dosť pre tvoju rodinu. Nebudete hladovať.“ Ján sa zamyslel a išiel spať. Ráno prišli Jánovi susedia. Ján zase s dôverou počúvol Ježiša. Uvedomil si, že susedia predsa len oľutovali svoju nepravosť, a on obetoval svoju hanbu na slávu Božiu a na spásu ľudí. Preto odišiel do svojej komory a svojim susedom nadelil zo svojej úrody. Vtedy sa susedia prekvapili, a pýtali sa prečo to tak urobil, keď mu oni zle urobili. A Ján im povedal: „Modlil som sa a Ježiš v mojom srdci mi povedal, že vám mám dať polovicu.“ Vtedy sa susedia znova veľmi zahanbili a povedali: „Veru je Pán Boh dobrý, ani si nezaslúžime toľko milosti. My už ti to viac neurobíme. Aj do kostola začneme riadne chodiť. Chvála Pánu Bohu, že je taký dobrý. Mohol nás veľmi potrestať, ale potrestal nás len málo. Teraz naše rodiny nebudú hladovať. Chvála a sláva patrí Pánu Bohu, lebo je veľmi dobrý.“ A tak sa pomocou Božou zlé na dobré obrátilo.